

„Ach Lucy, du wilder Hund,
warum bist du schon wieder weggelaufen?“,
stöhnt Marie.

Umut, der Nachbarsjunge, sieht Marie weinen.

„Hey, warum weinst du?“

„Lucy, mein Hund, ist weggerannt. Und mein Onkel Martin
kommt in einer Stunde zu Besuch. Er hat mir den Hund geschenkt.
Was wird er denken, wenn Lucy nicht da ist?“

“Ah Lucy, seni şımarık köpek,
neden yine kaçtın benden?”

Marie içini çekerek söylüyor.

Komşunun oğlu Umut Marie`yi ağlarken görüyor.

“Hey, neden ağlıyorsun?”

“Köpeğim Lucy kaçtı. Ve Martin Amcam

yarım saate kalmaz bize gelecek. Bu köpeği bana o hediye etti.

Ne düşünecek, Lucy`yi burada göremeyince?”

Umut mag eigentlich gar keine Hunde,
sein Vater wurde einmal von einem Hund gebissen
und seine Oma schimpft oft über all die Tiere im Nachbarhaus:

„Tiere im Haus machen nur Dreck.“

„Wie sieht dein Hund aus?“, fragt Umut trotzdem.

„Er ist weiß-braun gefleckt und ungefähr so groß wie ein Schulranzen.“

„Oh, den habe ich gerade bei Bäcker Pascal gesehen“, sagt Umut.

„Komm schnell!“, ruft Marie.

Umut aslında köpekleri hiç sevmiyor,
babasını bir kere köpek ısırması
ve babaannesi sık sık komşuların ev hayvanları üzerine söyleniyor.
“Evde hayvan sadece pislik yapıyor.”
“Nasıl bir köpeğin vardı?”, diye Umut yine de soruyor.
“Beyaz ve kahverengi benekleri var ve okul çantası büyüklüğünde.”
“Ah, onu yeni fırıncı Pascal`da gördüm“, diyor Umut.
“Çabuk gel o zaman!“, diye Marie çağırıyor.